

PUSU 2/2014

Syksy 2014/14.vuosikerta

Kulhan kesärastit ja Am-keskimatka

Valvoja Kari Kantanen
ja ratamestari Petri Moisio

Iloiset nappimies O-P ja hänen muusansa
Sari Häkkinen

Kuvat Erkki Vartiainen

PUSU eli Pullistuksen Suunnistus, Suunnistajien jäsenlehti

Julkaisija:	SaPu, suunnistusjaosto
Toimitus:	Arja Niskakangas
Ilmestyminen:	Huhtikuu (1. kuntorastit) Marras-/joulukuu (Tossunpesu)
Nettilehtenä:	Suunnistus/Pusu-lehdet

SaPun toimisto sijaitsee kauppakeskuksessa

Katuosoite: Kauppakatu 7

Postiosoite: PL 90, 43101 Saarijärvi

JÄSENMAKSU 2015

Vuonna 2014 jäsenmaksunsa maksaneille lähetetään jäsenmaksupankkisiirto kotiin alkuvuodesta 2015.
Jäsenmaksun maksettuasi:

- **voit edustaa seuraa**
- **voit hankkia seuran asuja**
- **voit osallistua yhteiskuljetuksiin jäsenhinnalla**
- **voit saada jaostokohtaisia etuja**

Puheenjohtajan turinoita

Huh heijaa mikä vuosi. Suunnistuksen suosio se vaan jatkaa nousuaan. Kohta pitää varmaan alkaa rajoittamaan rasteille tulijoiden määrää. Torstairastien kävijämäärät nousevat kohisten ja kauden päätösrasteillakin Kolkanlahdessa oli vielä 47 osallistujaa. A-sarjan yokupin viimeisen osakilpailun voiton korkkasi Petri, mutta kokonaiskisan voitto meni Ari Hämmäläiselle. B-sarjan voiton vei juhlavuotensa kunniaksi Timo Kulmala.

Hipposuunnistuskoulu aloitettiin toukokuussa Herajärven koululla ja lopetettiin Kusiaismäen pimeäsuunnistukseen syyskuun lopulla. Suosio jatkuu ennallaan ja näistä koululaisista on jo moni uskaltanut lähteä kilpailemaan. Alueen leirille Lannevedellä osallistui runsaasti seuramme junioreita.

Järjestimme Am-keskimatkan, alueoravakilpailun ja kansalliset Kulhassa Pirttijärven kallioiden hienossa maastossa. Keli oli todella hieno ja järjestelytkin onnistuivat hienosti, ollaan me vaan hyviä. Alueoravaviestin ja alueen leirin järjestimme heti perään Lannevedellä Sampolan toimiessa leirikeskuksena. Kauppisen Johanna, Häkkisen Aapo, Kulmalan Timo ja muut seuramme jäsenet saivat aikaan hienosti toteutetun leirin. Ohjelmaa oli varmasti riittävästi ja kaiken kruunasi aivan mahdolloman hyvät ruuat, jotka Sampolan emäntäväki valmisti. Ja ruoka oli aitoa taattua kotiruokaa.

Talkoitakin on ehditty tehdä pitkin vuotta ja niistä saamme hyvää taloudellista apua jaoston toimintaan. Ahvenlammen uutta yrittäjäkin ehdimme käydä auttamassa osallistumalla myrskytuhojen siivoamiseen ja tämän teimme ilman rahallista korvausta. Osallistuimme kesällä myös kadonneen iäkkään henkilön etsintöihin Roikolan maastoissa.

Ratamestariseminaari järjestettiin Saarijärvellä 8-9.11. ja jaostostamme seminaariin osallistui 5 henkilöä ja uutena 1-luokan ratamestarina on nyt Aapo Häkkinen. 1-luokan ratamestareita seurassamme on nyt 13, mikä taitaa olla isoin määrä koko maassa. Nuoria vaan lisää niin tulevaisuus on turvattu.

Sinettiseurana jatkamme ainakin 3 seuraavaa vuotta. Auditointi pidettiin elokuussa ja moitittavaa ei toiminnastamme löytynyt. Samalla kertaa katsastettiin Kusiaismäen maastot ja kilpailukeskustilat. Iloinen päätös saatiin syyskuussa, jolloin suunnistusliitto myönsi seurалlemme Nuorten Jukolan järjestelyoikeuden vuodelle 2018.

Häkkinen Aapo toimi kesäkuun alusta marraskuun puoliväliin saakka palkattuna työntekijänä ja Aapolle kasaantuikin melkoinen määrä töitä. Päätehtävänä Hipposuunnistuskoulu, mutta lisänä tulivat torstairastien kartanpiirrot, tulospalvelut, kisa- ja leirijärjestelyt, tilastot, karttapäivitykset ja monet muut hommat. Hienosti Aapo hommat hoiti ja pienen lepotauon jälkeen on aika lähteä puolustusvoimien palvelukseen.

Mukava on ollut huomata, miten aktiivisesti nuoret ja heidän vanhempansa osallistuvat talkoisiin ja kilpailujärjestelyihin. Yhteistyöllä tämä homma toimii ja sinettiseurattunus jo velvoittaa, että työt hoidetaan kunnolla ja iloisella mielellä.

Kausi on mukava päättää tossunpesijäisiin Lanneveden Sampolassa palkintopöydän notkuessa pokaalien suuresta määrästä.

Kiitokset kaikille tästä kaudesta ja ensi vuosi aloitetaan huhtikuussa korttelirasteilla.

Ilpo Liimatainen
Suunnistusjaoston puheenjohtaja

”Puheenjohtajan katse tulevaisuuteen”

Alueoravaleiri ja -kilpailu 27-29.7.2014

Teksti ja kuvat: Timo Kulmala

Leiri alkoi Kulhan kesärastien henkilökohtaisella kilpailulla. Kilpailijoita oli 96 iältään 8-16-vuoteen. Sapulaisista parhaiten sijoittui Aino Mäkelä D12TR-radalla ollen 3. Kulhan kesärastien jälkeen Lannevedellä pidettiin alueen oravapolkuleiri 7-16-vuotiaille. Lanneveden Sampola toimi leirikeskuksena erittäin hyvin tarjoten majoitusta ja ruokapalvelut.

Kyläyhdistyksen naiset järjestivät ruokailut, josta saatiin runsaasti hyvää palautetta. Majoittuminen tapahtui juhlasalissa lattiamajoituksena ja osa majoittui teltoissa pihalle. Leirille osallistui 80 leiriläistä Kangasniemeltä, Keuruulta, Jyväskylästä, Äänekoskelta ja Viitasaarelta.

Leiriohjelman kuuluu suunnistusharjoituksia, nuorisopäällikön ja kesätyöntekijöiden laatimia liikunnallisia rasteja Sampolan pihapiirissä, Lanneveden

Saharannassa uintia, rastilippufirsbeegolfia ja makkaranpaistoa. Sää suosi leiriläisiä.

Alueoravapolku viesti käytiin tiistaina 29.7. Ratamestareina toimivat Raine Kivelä ja Pellervo Kässi. Joukkueita oli kaikkiaan 25 ja leirimestaruuden voitti Keuruun Kisailijat, toisena Suunta Jyväskylä 4 ja kolmantena Suunta Jyväskylä 2. Sapun joukkue Johanna Kauppinen, Tilda Pimiä, Henna Heinänen ja Aapo Manni oli 15.

Leirijärjestelyt onnistuivat erinomaisesti – kiitos kaikille mukana olleille! Tästä on hyvä lähteä kohti Nuorten Jukolaa 2018!

Savolainen Jukola 2014 Vehmersalmella

Teksti ja kuvat: Markku Helle

Ensimmäisen kerran olin Jukolassa kilpailijana 1974 Hämeenlinnassa 40 vuotta sitten ja sopivasti Kuopio Jukola oli 40. kerta metsässä viestijoukkueen jäsenenä. Välistä jäi Laitilan Jukola alkukesällä 1985, kun kuumeinen olo kiusasi jo matkaan lähtiessämme ja koko kisayön vietin teltassa kamiinan äärellä palellen.

Etukäteen pientä kutinaa aiheutti nuorten miesten meille koukkupolville esittämä haaste. Itselläni oli kuitenkin kova luotto oman joukkueen juoksijoihin. Mutta alkuvuikosta yllätyin aika lailla, kun tavasin juoksujärjestystä ja huomasin pääseväni ankkuriosuudelle. Joka tapauksessa olin aivan varma, että pääsen matkaan ennen nuorempien ankkuria. Arvelin mielessäni, että vartti riittää aikaeroksi, vaikka odottamassa oli 14 km työmiesten savolaismaastossa.

Vaihtoalueella nautiskelin odotuksen tunnelmasta ja aamuauringon suloisesta lämmöstä tuuliasun selkämystä vasten. Samalla kärkijoukkueet taistelivat viimeisillä rastiväleillä. Voittajana maaliin ennätti Kalevan Rastin supermies Kettunen, joka lopussa nöyryytti mukana roikkuneet ruotsalaiset.

Yritin seurata vaihtoalueen porttikoneilta kuudennen osuuden etenemistä, mutta sijoitusta en pystynyt lukemaan, kun aurinko himmensi näytön kontrastin. Olin kuitenkin puomilla odottamassa, kun Raimo rynnisti vaihtoon. Hän ojensi kartan, otti tuuliasuni takin ja kehotti vielä nauttimaan reissusta. Tuloksista selviää, että pääsin matkaan sijalla 172, joten yllättävän vähän joukkueita oli ehtinyt viimeiselle osuudelle, vaikka kärki oli jo maalissa.

Viitoitus K-paikalle tuntui loputtoman pitkälle, mutta osasyynä oli ratamestarin yllätys. Naisten viestin jälkeen K-piste oli siirretty reilusti kauemmas. Viitoituksen loppupätkältä mieleen jäivät lätäkököt ja paljaaksi kalutut juurakot. Heti K-pisteen jälkeen pääsin nauttimaan hakkuujätteistä loivaan ylämäkeen. Taimikko vain tiheni, kun rinne jyrkkeni. Tiukasti kartalla koko ajan ja ensimmäiset neljä rastia löytyivät hallitusti suunnitelmien mukaan. Vitoselle jatkettiin loivaan ylämäkeen, jossa oli vaihteeksi sekaisin tiheää ja raivausjätettä. Väli meni puolittain kävelyksi, kun ajattelin säästellä voimia loppumatkan vielä isompiin nousuihin.

Kuutoselle oli vähän pitempi väli ja pohjalla kiven särmiä sekä maaston luonteen mukaan harvennusjätettä. Lopussa seurasin käyrämuotoja ja

tiheikön reunaan lähelle rastimaisemaa. Porukkaa seilasi vastaan ja sivulle loivassa, vähän epämääräisessä rinteessä. Kivet vastaan kuten pitikin, mutta rastia vain ei löytynyt. Maantien äänet kuuluivat melko läheltä ja tajusin tullessi liian pitkälle. Sukelsin vanhemman kuusikon sekaan ja hetkeä aiemmin vastaan osunut porukka pyyhki rinnettä viistosti alaspäin kohti lammen rantaa. Oikea kivi löytyi miltei heti, mutta koukkuun meni reilu minuutti.

Rastilta lähti vahva ura kohti seuraavaa, joka oli lammen itäpäässä. Samaa maisemaa olimme jo linja-autolla kisapaikalle saapuessamme ihmetelleet, kun maantien varressa oli baja-maja odottamassa vieraitaan. Silloin varmistui, että ainakin osalla osuuksista lampi todella kierretään, eikä lampea ylitetä rakennettua siltaa pitkin kuten viikkoa aiemmin huhuttiin.

Lammen päässä seiskarastilla odotti tyhjä TV:n kuvausteline. Ketään ei enää ollut paikalle ja kaikki kamat oli korjattu pois. Vain kärki kiinnosti ja ne joukkueet olivat menneet jo pari tuntia aiemmin. Heti rastin jälkeen odotti juomapaikka. Kaivoin geelin esille ja nieleskelin sisällön juomapisteelle ponnistellen. Samalla koetin taitella kartan uudelleen ja reitin etäisimmät alueet esiin. Vettä hörppien tarkastelin seuraavaa väliä, joka näytti tähän mennessä pisimmältä. Vihreitä notkoja edessä enkä oikein löytänyt mitään selkeää reittiä. Porukka edellä näytti latovan vahvaa polkua rinteeseen oikealle, mutta valitsin vasemmalle vievän uran. Sitä pitkin pääsin metsätien päähän, jossa oli ensiapupiste. Heti tien takaa jatkuu harvennusalueelle heikko ajoura, joista selkeimmät oli kartalla.

Aika pian huomasiin talleavani miltei koskematonta maapohjaa. Ura hävisi jonnekin, mutta hakkujätettä riitti edelleen. Maisema vain ei enää vastannut odotuksia. Piti pysähtyä ja hetki miettiä, mikä kohouma eteen ilmestyi. Rinne piti olla reilumpi. Jatkoin reunaan kiertäen länteen ja pian alkoi valjeta, että olin aika pahasti vasemmalla. Koetin sopeutua tilanteeseen ja pohtia uudelleen, miten pääsen helpoiten tavoitteena olleelle kylätielle. Lounaassa alkoi houkutella ajoura, joka onneksi löytyi, vaikka heinäinen olikin. Hetken ihmettelin mielessäni, kun uralla ei ollut jälkiä ja ruoho oli talleantumaton. Lopulta selvisi tielle ja matka alkoi joutua.

Ensimmäisen tienhaaran kohdalla oikealta ilmestyi pari nuorempaa ruotsalaismiestä, jotka alamäessä latoivat ohi reipasta vauhtia. Innostuin itsekin kokeilemaan ja hämmästyin, kun huomasi, että juoksu alkoi lopulta kulkea rennommin. Jopa loivaan ylämäkeen jaksoi pitää tempoa yllä. Maastoon siirtyessämme pystyin rastille asti vielä tarkkailemaan heidän menoaan, mutta alkoi tuntua, että tätä vauhtia en jaksa loppuun.

Tyydyin hitaampiin selkiin ja tarkkailin aluksi tilannetta kymville mennessä. Hetken kuluttua alkoi tuntua, että tämä porukka ei etene tarpeeksi ripeästi. Jatkoin puskia oikean suoalueen poikki ja rastimäen rinteessä joku haikaili jo

paljon ennen omaa tavoitetta. Selvä notko varmisti, että olen täsmälleen oikealla uralla. Takaa lähestyi yhtä määrätietoisesti, mutta rivakammin joku Sipoon asussa. Yhdessä pääsimme omalle rastilleni, mutta kaveri jatkoi vielä mäkeä ylöspäin.

Hetken emmin reittiä seuraavalle, kun rastilta lähti vahva ura suoraan pohjoiseen. Ihan varma en ollut, mihin se johtaa, joten jatkoin rinteen reunaa linkkitielle. Tiheikköjä väistellen päädyin lopulta vähän liian lähelle tornia, joka oli maastoon rajattu kielletyn alueen nauhalla. Mahtoiko Jukolan viestiliikenteen tarvitsema maastokontti olla täällä? Jatkoin tien yli alamäkeen ja harvennusjätettä riitti myös mäkialueen pohjoisrinteelle. Isoja muotoja peilaten pääsin laskettelemaan rastille. Lopulta kierto oikealta tien kautta olisi saattanut olla paras vaihtoehto, mutta en enää muistanut Timon mainintaa väsuosuuden porukasta, joka lähestyi joukolla hänen rastiaan tien mutkasta. Äsken rastilla miettimäni vahva ura johti mitä ilmeisimmin juuri samaan tien mutkaan.

Tien ylitys ja juomapaikka, jossa otin toisen geelin hieman vettä. Ura vei sopivasti kohti kahtatoista ja loivasti viistorinteeseen alaspäin. Lähellä rastia ihmettelin kiveä, jota en löytänyt kartalta. Edessä kohosi jotain pikkukumpuja, mutta rasti löytynyt. Jatkoin eteenpäin ja isompi aukea alkoi päistää kuusten seasta. Samalla tajusin olevani jo liian pitkällä. Palasin takaisin rinteän syrjään, jossa ihmettelin kohoumia. Mitään ei löytynyt ja lisää väkeä alkoi ilmestyä ympärille. Tajusin olevani vasemmalle ja hetken päästä laakealta tasangolta löysin hapuilemani pistekumpareen. Leimatessa havaitsin, että muutkin olivat huomanneet liikkeen.

Ratkaisuväli 7-8

Seuraavalle oli pitempi siirtymä takaisin kilpailukeskuksen lähimaaston mäkialueelle. Aprikoin mielessäni, mihin porukka pyrkii. Vasemmalla oli selvä sähkölinja, joka oli varma valinta. Kyyti alkoi olla sen verran reipasta, että päätin seurata. Yksinkertainen oli jälleen tehokasta ja päädyimme sähkölinjalle. Raivausjätteen seassa kiemurrellut vahva ura johti risteävällä ajouralla olevan juomapaikan kautta ojikolle. Alkoi tuntua raskaalta ja piti keskittyä sovittamaan askeleet ojien ylitykseen. Koetin säilyttää rytmin ja löytää mahdollisimman kovaa pohjaa voimia säästääkseni. Selvisin ojikosta, vaikka jaloissa painoi ja rastivälin loppuosan ylämäki vähän huolestutti.

Onneksi polku johdatti aika lähelle rastia ja jyrkimmällä kohdalla pystyi ponnistamaan kohtuullisen kovalta pohjalta. Lopussa olin sotkeutua rastiväliviivoissa ja hetken seikkailin edestakaisin risteämän kohdalle osuneessa rotkossa. Alun perin olin valinnut aivan oikein ja korjasin takaisin kohti kolmeatoista. Jatkoin tiheikön ja mäkialueen muotoja seuraten kisakeskuksen puoleiseen rinteeseen laskevaan korpipainanteeseen. Väkeä poukkoili edestakaisin, mutta oma lippu löytyi notkon itäreunalta kiven kupeesta kuten pitikin.

Vuorossa oli todellinen taisteluväli, ainakin kaikille aiemmin samassa tiheikössä tarponeille. Venlojen viestistä alueesta jäi mieleen, että synkimmän vihreän läpi on jo tallattu uria ja siksi uskalsin pudottaa alas tasangolle. Odottamassa olikin tiheää kuusentaimikkoa. Urasta huolimatta aivan välin loppu meni kävelyksi, kun sähkölinjan länsipuolen ojikolla ei nähnyt kunnolla jalkoihinsa. Toinen peräkkäinen kivirasti löytyi kuviorajalta helposti.

Loppulenkille palasin tulojäljille kohti tuttua sähkölinjaa ja pois päin maalialueelta. Ihan kohtuulliselta tuntui edelleen, vaikka raivatulla linjapohjalla ylämäki meni jälleen kävelyksi. Mäen harjanteen takana alamäessä huomasin, että talven kuntosalit olivat jääneet aivan liian vähälle. Linjalta kaadetut rangat lojuivat reilun puolen metrin korkeudella ja askelten sovittaminen niiden väliin kiven särmiä täyttämällä pohjalla laittoi varomaan nilkkoja. Ennen tienylitystä ja tuttua polunhaaraa porukkaa lappoi joukolla ohi. Jämsäläisten ankkuri meni hengityksestä päätellen aika tiukalla puristuksella. Siihen junaan en kyennyt, vaikka mieli vähän teki. Matkaa näytti olevan vielä reilut kolme kilsaa jäljellä.

Tielle päästyäni vilkaisin oikealle ja hämmästyin, kun samat kaverit latoivat tietä täyttä laukkaa pois päin. Olin kuvitellut mielessäni, että tien takaa jatkamme maaston läpi suoraan kohti viittätoista. Metsä vaikutti lupaavalta ja etenin kiellettyjen peltujen välistä länteen. Vihreän taimikon onnistuin halkaisemaan sopivasti tummemman alueen pohjoispuolelta. Kuvittelin olevani kartalle merkityn pikkunotkon tienoilla ja samalla joku muukin ilmestyi maisemiin. Jatkoimme kohti rastimäkeä ja osuin väljemmässä kuusikossa pahki kivirastille. Yksinäinen kivi löytyi vauhtia hiljentämättä

kartalta ja rastille johtavat urat veivät kumparejonolle. Jonoa seuraten pääsin oman rastini lähistölle, mutta silmiin osunut lippu houkutteli pudottamaan alas painanteeseen. Koodi ei täsmännyt ja ihmettelijöitä oli enemmänkin. Tajusin heti olevani rastinotkon kaakkoispuolella olevassa solassa. Alikasvoskuuset estivät näkyvyyden kohti rinteä, jossa oma lippu pitäisi olla. Vasta kymmenen metriä ennen rinteen reunaa varmistui, että aavistin oikein. Leima korttiin ja vieraan rastin kautta kohti loppulenkkiin kääntöpistettä.

Heti solarastin eteläpuolella vastaan porhalsi sama lauma, jonka näin latovan tietä sähkölinjan jälkeen. Mukana oli myös Jämsän äijä ja mieltä lämmitti ajatella, että ainakin hetkeksi pääsin edelle. Jatkoin miltei viivaa pitkin nuoremman nopsajalan kannassa kohti ajouraa, jolla odotti kaksi juomapaikkaa. Ajouran reunaosassa oli yllättävän laaja vesieste. Onneksi ojan keskelle oli jätetty järeä kanto, jonka kautta ponnistaen pääsin kuivin kengin ajouralle. Edessä oleva räme näytti siistiltä ja jatkoin suoraan kohti rastia kummallakaan juomapaikalla poikkeamatta. Rämeen takana reunaosien tiheiköissä meni kuitenkin kävelyksi ja rastimäkeen tallatessa alkoi juomapaikan väliin jättäminen jo arveluttaa.

Lipulla jahkailin hetken, miten seuraava väli takaisin jo tutulle mäkiharrjanteelle kannattaisi toteuttaa. Mietiskellessä sain seuraani pari ankkuria, joista toinen vaikutti päältä katsoen kokeneemalta ruotsalaiselta. Sen verran harmaata löytyi ohimoilta. Liityin junaan kolmanneksi. Jatkoimme hakkuuaukean poikki suoraan kohti tietä väljässä sammalkuusikossa ja tumman vihreäksi kuvatun taimikkoalueen reunaa seuraten. Ennen tietä saimme nautiskella kärryuralla. Tielle päästyä nuorin meistä jatkoi oikealle, mutta veturimme kääntyi vasemmalle kuten itsekin olin ajatellut. Arvasin hänen pyrkivän samalle polulle, mitä jo olin ponnistellut ylämäkeen kohti kolmeatoista. Hän oikaisikin tieltä niityn tapaisen kautta kohti polkua. Kovin suosittu tämä oikaisu ei näemmä ollut. Uraa ei oikeastaan ollut ja raivattu maapohja alkoi painaa vetäjäkin. Mieleen juolahti ottamatta jäänyt geeli ja tajusin, että sen nauttiminen saattaa olla vielä tarpeeseen ennen edessä olevaa ylämäkeä ja lopun lyhyitä välejä. Imeskelin geelin raakana raivatun soistuman poikki tallustellen. Hieman piti antaa siimaa vetomiehelle. Polulle ehtiessäni tuntui vähän aikaa siltä, että jalat painavat melkoisesti edelliseen kertaan verraten. Onneksi ylämäen kiristyessä kumppanin askel lyheni vielä enemmän ja polun loppupätkä sujui omia voimia säästellen. Tilanne oli täysin hallinnassa, mutta rastimäen rinteeseen kavutessa kaveri yllätti kysymällä, että olenko suunnistanut lainkaan itse (englanniksi). Vastasin suunnistaneeni, vaikka juuri nyt seurasinkin häntä, kun reitti ja vauhti sopivat itsellekin. Häkellyin toteamuksesta kuitenkin sen verran, että ennen rastia en ollut enää aivan varma olemmeko edenneet jo liian pitkälle ja varmistelin hieman.

Kaveri ehti leimata sen verran edellä, että mäkiharjanteen päällä en enää nähnyt, mihin hän katosi. Muutakin väkeä alkoi pyöriä kuusten välissä. Vajaa sata metriä ennen rinnealueen koillisreunalla odottavaa 18. rastia tavoitin harmaapäin. Hän löi yllättäen jarrut pohjaan rastia edeltävän törmän reunalla. Lopulta molemmat päädyimme samaan päätelmään. Alas ja katse vasemmalle. Rastijyrkänne ilmestyi kukkulan kulman takaa. Maisemia emme malttaneet enempää ihailla. Kolmas ankkuri liittyi seuraamme, mutta aika pian rinteessä hän erkani porukasta ja taittoi alas.

Rinne tuntui työläältä ja pudotin itsekin vihreään taimikkonotkoon, mikä oli länsipäästä tuttu neljälletoista. Tällä kertaa en enää osannut tai malttanut taistella alun tiheiköissä ja urat johtivat tiheikön pohjoisreunaan. Pohja ei ollut kummoista täälläkään. Hetken räppimisen jälkeen pääsin sähkölinjan länsipuolelle ja väljempään maisemaan. Edelliseltä rastilta aiemmin alas pudottanut kaveri punnersi samalle harjanteelle kilpailukeskuksen pellon reunan suunnasta. Kolmanneksi viimeinen ja maalialueelle näkyvä pieni jyrkänne löytyi vaivatta, vaikka vähän hankalalta etukäteen tuntuikin. Seuralaiseni ymmärsi laskeutua aiemmin jyrkännejonon reunaan. Hän leimasi jo alapuolella, kun itse hyppäsin rastijyrkänteen kantilta alas.

Toiseksi viimeiselle lähti ura loivasti ylärinteeseen. Puolivälin jälkeen en pystynyt kunnolla hahmottamaan harjanteen reunaa, kun rastiväliviiva peitti käyrän. Samalla kaveri lisäsi sen verran vauhtia, että hetken epävarmuus kertautui. Viimeiselle kääntyessäni olin jo tolppavälin jäljessä. Mäkirinne alas maalipellon laitaan oli tallattu kivikolle. Notkoon pudottaessani ajattelin vain, että nyt ei ole kiire mihinkään ja jalkoja ei enää kannata rikkoo. Lippu näkyi pellon puolella ja koodikin täsmäsi. Leima korttiin ja kohti maalia. Jalka nousi yllättävän kevyesti, vaikka sillan päälle ei juurikaan pystynyt enää kiihdyttämään. Maalisuoralle lasketellessa edellä oleva kaveri oli viidenkymmenen metrin päässä ja takana ei ollut ketään lähellä. Maaliviivalta leima ja ehdin jo kuvitella, että urakka on onnellisesti ohi.

Aidan varressa loppumatkan harmaaohimoinen ankkuri jutteli ilmeisesti joukkuetoverinsa kanssa. Hän ehti meistä kolmesta ensimmäisenä maaliin sijalla 187. Vaikka joukkue olikin Ruotsista, ankkuri oli nimestä päätellen britti ja siksi hän siis kyseli matkalla englanniksi. Välissämme maaliin ehtinyt joukkue taas oli Latviasta.

Karttaa tutkaillen ja kuralammikoita väistellen talsin sisään Emit-teltaan ja leimantarkistukseen. Pienen empimisen jälkeen näyttöä tuijottanut toimitsija ilmoitti, että leimoissa on jotain hämminkiä. Ihmettelin mielessäni asiaa ja ehdin melkein itsekin jo kurkata näytölle. Toimitsijat ohjasivat kuitenkin eteenpäin ja nyt pääsin lähemmin tutustumaan Jukolan itkumuurin toimintaan. Vuosi sitten Jämsä Jukolan tulostalkoissa piste jäi miltei

kokonaan huomiotta. Itkumuurikoneella talkoolainen näppäili numeroni ja samalla silmiäni eteen lävähtivät leimaustiedot (toinen leimatarkistusnäyttö asiakkaalle). Paljon keltaista näytti olevan, mutta hämmennyneenä en osannut tulkita, mikä on vialla. Kaveri ilmoitti lyhyesti, että kasilta puuttuu leima.

Vilkaisin karttaa ja ihmettelin, että missä se kasi oikein oli. Oho, heti ensimmäisen TV-rastin ja juomapaikan jälkeen eturinteessä. Samalla ymmärsin, miksi porukka lähti juomapaikalta oikealle menevää uraa. Joka tapauksessa koko rastilla en ollut käynyt, joten selvä hylsy. Virallisia dokumentteja varten toimitsija tarkisti vielä leimantarkistuspuhvin, vaikka ilmoitin, että rasti jäi väliin. Piti vielä allekirjoittaa lomake, jossa hyväksyin tuomion. Lievästi ihmetellen talsin karttaa tuijottaen teltalle. Harmitti kavereiden takia, kun näin typerällä tavalla hyvät sijoitus valui käsistä

Ratkaisuvälit 7-9 peukalo-ote

Jälkeenpäin luulen, että juomapaikalle tullessa keskittymiseni herpaantui ratkaisevasti. Vettä siemaillessa ja samalla karttaa taitellessa peitin kokonaan lähimmän rastiympyrän. Riston taktiikan mukaan aina kannattaa mennä oikealta, mutta nyt juomapaikalta oikealle lähtevää uraa en edes harkinnut, vaikka muut ankkurit sinne painelivat

Enpä arvannut etukäteen, miten Kuopio Jukolan teema ”Veikeä kokemus – lumoava elämys” oikein toteutuu. Kaipa tarinassa kuitenkin on mukana hieman savolaishuumoria, jossa vastuu jää aina lukijalle.

Joka tapauksessa kiitokset joukkueovereille hienoista suorituksista ja mahdollisuudesta saada nauttia Jukolan aamusta ihmisten aikaan sopivassa seurassa ilman ruuhkia.

Kuopio-Jukola 2014

Vuoden mitalitilastoja

Teksti ja kuvat: Erkki Vartiainen

Mestaruuskisojen järjestelyissä koettiin suunnistajille ennen kokematon ongelma, kun talven lumitilanne aiheutti kisojen peruutuksia. Keski-Suomen alueen kaikki suunnistuksen hiihtomestaruudet jäivät kisailematta. Sentään Lapin Lumirasteilla ratkaistiin pitkän ja erikoispitkän SM-hiihtosuunnistuksen paremmuudet.

Kesäinen SM-vuosi oli naissuunnistajiemme taidonnäyte. He nappasivat seuramme kaikki yhdeksän mitalisijoitusta.

Sirkka Ketola (D65) otti mestaruuden yösuunnistuksessa sekä hopeaa keskimatkalla ja erikoispitkällä. Vappu Hyvärinen (D60) nousi henkilökohtaisen kisan palkintokorokkeelle niinikään kolme kertaa, hopeaa pitkällä matkalla sekä pronssia keskimatkalla ja yösuunnistuksessa. Anu Oksanen (D40) pyöräili hopeaa keskimatkalla ja sprintissä. D190-joukueemme Vappu Hyvärinen, Sinikka Ikonen ja Sirkka Ketola voittivat hopeasijan viestissä.

Mitalisijan tuntumassa neljänsinä olivat Petri Moisio (H35) hiihtosuunnistuksen keskimatkalla ja erikoispitkällä sekä Päivi Raatikainen (D55) pyöräsuunnistuksen keskimatkalla.

SM-mitaleita yhteensä 9, 1 mestaruus, 6 hopeaa ja 2 pronssia. Vuonna 2007 7 (1,4,2), 2008 1 (-,1,-), 2009 1 (1,-,-), 2010 4 (1,1,2), 2011 5 (2,1,2), 2012 10 (3,1,6), 2013 5 (1,3,1).

Pullistukselle 31 am-mitalia

Kesän aluekisoissa tavoiteltiin am-mitaleita, joita karttui yhteensä 31 (kultaa 16, hopeaa 8 ja pronssia 7).

Pyöräsuunnistuksen am-kisoissa 7.6. Joutsassa Johanna Kauppinen (D16) voitti kultaa, Ari Hämäläinen (H35) ja Päivi Raatikainen (D60) hopeaa.

Pullistus järjesti keskimatkan kisat 26.7. Kulhan maiseissa, joten vain nuorimmassa sarjoissa oli omia kisailijoita. Sanni Penttinen (D14) ja Johanna Kauppinen (D16) olivat hopeasijoilla sekä Aapo Manni (H12) pronssilla.

Pitkämatka kisailtiin 9.8. Tunturikankaalla RastiE4:n kisassa. Kultaa saivat Raimo Turtinen (H40) Markku Helle (H55), Aapo Häkkinen (H20), Vappu Hyvärinen (D60) ja Sirkka Ketola (D65), hopeaa Risto Oksanen (H60) ja Sinikka Ikonen (D60), pronssia Paavo Moisio (H75), Aapo Manni (H12) ja Minna Truhponen (D20).

Yökisa suunnistettiin Hietasyrjässä ViPan järjestämänä. 12.9. Mestaruuden lampun valossa saivat Ari Hämäläinen (H35), Risto Oksanen (H60) ja Vappu Hyvärinen (D60) ja pronssia Markku Helle (H55).

JRV:n sprinttikisassa Jämsänkoskella 20.8. sisarukset Sirkka Ketola (D65) ja Vappu Hyvärinen (D60) ottivat sarjoissaan kultaa ja Aapo Häkkinen (H20) pronssia.

Partiokilpailussa Kangasniemellä 29.5. kultaa suunnistivat H70-joukkue Paavo Moisio ja Jaakko Salo, D60-joukkue Vappu Hyvärinen ja Sirkka Ketola, hopeaa D14-joukkue Sanni Heinänen ja Aino Mäkelä.

Keski-Suomen Oravapolkukilpailussa (Kulha) 27.7. sijoittuivat 6 parhaan joukkoon: Aino Mäkelä D12TR 3/8, Tilda Pimiä D8RR 4/5, Johanna Kauppinen D16 5/7.

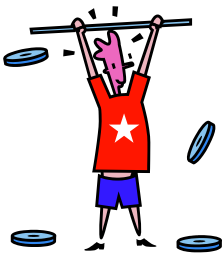
Seuranmestaruudet

Kesäsuunnistuksen mestaruuksista kilpailtiin 22.7. Uuraisten Hiirolassa: H21 Raimo Turtinen, H40 Tero Vesisenaho, H50 Markku Helle, H60 Risto Oksanen, H70 Jaakko Salo, D21 Ulla Heinonen, D40 Anu Vesisenaho, D50 Päivi Raatikainen, D60 Vappu Hyvärinen ja D14 Sanni Heinänen.

Nuorimpien sarjojen seuranmestaruuksista suunnistettiin 18.8. hipporasteilla Kolkanlahdessa: H10RR Eetu Sivonen, H8RR Jasper Häkkinen, D12 Aino Mäkelä, D10RR Milja Muittari ja D8RR Tilda Pimiä. Hippomestarit: H6RR Aapo Pimiä, H4RR Åke Pimiä ja D4RR Tyyne Kässi.

Kulhan kesärastien maaliintulo

Talvikauden harjoittelumahdollisuudet

- Kuntosali kaiken ikäisille, Metsäkoulu, Kolkanlahti, maanantaisin klo 19-20.00
- Salivuoro, Monitoimihalli, koko sali, SaPun kaikki jaostot, keskiviikkoisin klo 16.30-18.00
- Yhteislenkki, lähtö uimahallin P-alue, keskiviikkoisin klo 17.00

Toimittajan ajatuksia

Kuten puheenjohtajan kirjoitus osoitti, tapahtumia ja toimintaa on kauden aikana ollut lukematon määrä. Koko toiminnan kulmakivenä on ollut aktiivinen, osaava ja sitoutunut talkooporukka. Ilman tätä hienoa porukkaa ei tapahtuisi mitään. Jokainen meistä talkoolaisista saa olla ylpeä itsestään ja siitä panoksesta, jonka olemme antaneet seuran, jaoston, harrastajien sekä myös itsemme hyväksi. Kun olemme jotain antaneet, toivottavasti myös paljon itsekin saaneet.

Hyvää Joulun odotusta kaikille, pian vuosi vaihtuu ja taas pääsemme huhtikuussa uuteen kauteen kirmaamaan kuin vasikat laitumelle. Huilatkaa ja kerätkää virtaa akkuihin ja lumien tulesa laittakaa sukset viuhumaan.

Arja Niskakangas

Seuraava PUSU ilmestyy huhtikuussa 2015.
Lähetäkää tekstejä, valokuvia ja ym. seuraavaa lehteä varten sähköpostilla
osoitteeseen arja.niskakangas@hotmail.com

